

Sygn. akt II Kp 1844/17
PR 3 Ds. 561.2017.V

ODPIS

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSR Katarzyna Rutkowska – Giwojno

Protokolant: Daria Cierniak

przy udziale Prokuratora -----

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2017 roku,
zażalenia pokrzywdzonego Stowarzyszenia Miasto Jest Nasze z dnia 30 maja 2017 roku na
postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie z dnia 9
maja 2017 roku
w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa
na podstawie art. 437§1 k.p.k.

postanawia

zażalenia nie uwzględnić i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 9 maja 2017 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście w Warszawie odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie działania w dniu 21 października 2016 roku w Warszawie przy ul. Brackiej 18 lok. 5 na szkodę interesu publicznego poprzez niedopełnienie obowiązków przez będących funkcjonariuszami publicznymi pełnomocników m. st. Warszawy stających w Kancelarii Notarialnej Krzysztof Łaski, Joanna Deczkowska Notariusze s.c. do objętej aktem notarialnym Rep. A Numer 8931/2016 umowy sprzedaży nieruchomości gruntowej zabudowanej położonej w Warszawie przy ul. Stanisława Augusta oraz zbiegu ulic Stanisława Augusta i Kinowej, obejmującej działki ewidencyjne o numerach 46/10,52/2,54/3i54/5 w obrębie 3-05-21 o łącznej powierzchni 22.535,00m², dla których Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą numer WA6M/00212646/8 polegające na nie wystąpieniu do Stołecznego Konserwatora Zabytków o pozwolenie na sprzedaż tejże nieruchomości, której znaczna część znajdowała się na terenie wpisanym do rejestru zabytków pod numerem 1545-A decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków Państwowej Służby Ochrony Zabytków Oddziału Wojewódzkiego w Warszawie z

dnia 21 czerwca 1993 roku jako teren z zielenią parkową i układem wodnym ograniczony ul. Stanisława Augusta. Osiedlem mieszkaniowym (od strony wschodniej), ul. Waszyngtona i Parkiem Skaryszewskim – w Warszawie, a które to pozwolenie wymagane było stosownie do przepisu art. 13 ust. 4 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku poz. 2147 ze zm.) tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. - na podstawie art. 17§ 1 pkt 1 k.p.k., wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł pokrzywdzony -Stowarzyszenie Miasto Jest Nasze wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie skarżącego nie jest zasadne i w ocenie Sądu brak jest podstaw do jego uwzględnienia. Wskazać należy, że dla bytu przestępstwa określonego w przepisie art. 231 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie, że funkcjonariusz publiczny w sposób umyślny, tj. obejmując swoim zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym, w kontakcie z interesem publicznym lub prywatnym przekroczył swoje uprawnienia lub nie dopełnił ciążących na nim obowiązków w wyniku działania, bądź też zaniechania. Sprawca takiego przestępstwa musi mieć świadomość (w postaci pewności lub możliwości), że jego zachowanie stanowi niewypełnienie obowiązków lub przekracza uprawnienia i że przez to działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2007 roku OSNwSK 2003/1/2168). Co więcej, do dokonania przestępstwa z art. 231 k.k. niezbędne jest również stwierdzenie, iż zachowanie podjęte przez funkcjonariusza publicznego zrodziło realne niebezpieczeństwo powstania szkody, a nie tylko zagrożenie potencjalne, czy ogólne. Jednocześnie niezbędne jest ustalenie związku przyczynowego między stosowanym przez sprawcę sposobem działania (przekroczeniem uprawnień lub niedopełnieniem obowiązków), a grożącą chronionym interesom szkodą. W przedmiotowej sprawie wskazane wyżej przesłanki nie zachodzą.

W ocenie Sądu, działanie prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa- Śródmieście polegające na odmowie wszczęcia postępowania karnego w sprawie o sygn. PR 3 Ds. 561.2017.V mieści w zakresie przyznanych mu obowiązków, nawet jeśli w ocenie zawiadamiającego wydane postanowienie jest błędne, czy obarczone brakami. Wskazać należy, iż analiza materiału zgromadzonego w aktach sprawy prowadzi do wniosku, iż nie ma jakichkolwiek podstaw, by postawić zarzut niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych -

57

pełnomocników m. st. Warszawy stających w Kancelarii Notarialnej Krzysztof Łaski, Joanna Deczkowska Notariusze s.c. Zdaniem Sądu subiektywne przekonanie – podyktowane np. niekorzystnym dla strony (zawiadamiającego) rozstrzygnięciem danej sprawy – iż doszło do przestępstwa, ale tylko o takie, które znajduje potwierdzenie w analizie danego stanu faktycznego. W świetle przepisu art. 303 k.p.k. jedynie uzasadnione podejrzenie – wskazujące na możliwość popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa – warunkuje obowiązek wszczęcia i prowadzenia postępowania przygotowawczego. Uprawdopodobnienie okoliczności w stopniu warunkującym wszczęcie postępowania karnego w sprawie, każdorazowo obciąża zawiadamiającego, nie zaś organ ścigania, który na tym etapie dokonuje oceny przesłanek na dalsze jego zaangażowanie, przez pryzmat faktów i dowodów, jakie zostaną mu przedstawione.

Sąd w pełni podziela argumentację Prokuratora prezentowaną przez niego w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, albowiem jest ona trafna i logiczna. Sąd uznał za niecelowe powtarzanie argumentów wskazanych przez Prokuratora w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Podkreślenia wymaga, iż nieruchomości gruntowa objęta księgą wieczystą WA6M/00212646/8 nie została objęta indywidualną decyzją o wpisie do rejestru zabytków, pozostaje natomiast w strefie zabudowy objętej wpisem do takiego rejestru, o czym stanowi decyzja, o której pisze prokurator. Wyjątkowy charakter tej nieruchomości wynikał bowiem z tego, iż jest ona położona w otulinie Parku Skaryszewskiego, zaś na jej terenie nie były posadowione inne budynki. W związku z powyższym przedmiotowa nieruchomość mogła zostać sprzedana przez m. st. Warszawa w ramach uprawnień właścicielskich bez uprzedniego pozwolenia Stołecznego Konserwatora Zabytków. Nie sposób zatem przyjąć, iż transakcja sprzedaży nieruchomości była skutkiem wypełnienia znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 231 §1 k.k.

Podkreślenia wymaga również fakt, iż złożone przez skarżącego zażalenie nie zawiera zarzutów, które mogłyby skutecznie podważyć słuszność zaskarżonego postanowienia. Zaznaczenia wymaga również, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do tego, by zakwestionować tą decyzję z urzędu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd postanowił, jak w sentencji postanowienia.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem świadczy
Sekretarz Sądowy

PROTOKOLANT SĄDOWY

Sądu Rejonowego dla M. St. Warszawy, XII Ogólnokrajowy Sąd Gospodarczy

[Handwritten signature]
Krzysztof Łaski